

LA ANUNCIACIÓN DEL SEÑOR

Escuchamos hoy el relato de la Anunciación. Es difícil no estremecerse ante la sencillez de María, que, pobre y humilde sierva del Señor, accede a que Dios se haga hombre. La libertad es la capacidad de escoger el bien. El sí de María es el mayor testimonio de libertad que podemos contemplar en un hombre, porque ella eligió lo mejor y lo hizo por todos los hombres. Además, con una disponibilidad absoluta: «Hágase en mí según tu palabra». Por eso san Juan Damasceno llama a la Anunciación «la fiesta de la raíz», porque ella estaba en el origen de toda la obra de redención y santificación que se iba a llevar a cabo.

Supongamos que estuviéramos allí presentes contemplando esta escena sorprendente: un ángel que se aparece a una muchacha en un pueblo perdido de Israel en el que nunca había sucedido nada importante. Estamos ocultos contemplando con el corazón en un puño la extraña proposición: «Has sido elegida para ser Madre de Dios». María está turbada, pero para nada pierde la sencillez. Es un alma muy especial. Así la ha saludado el ángel: «Llena de gracia». Y vemos cómo toda la historia de la humanidad, la nuestra, pasa por el libre consentimiento de una mujer. Y ella dice sí y se abre para Dios la entrada en la tierra. Como dice san Bernardo, la Virgen dichosa «ha abierto el corazón a la fe, los labios al consentimiento y las entrañas al Creador».

Cada vez que contemplamos esta escena, nos damos cuenta de que hemos de unirnos al sí de María. Como ella decimos: «Que se haga, Señor, tu voluntad, lo que tu misericordia ha dispuesto por el bien de los hombres. Sí, Señor, ven a socorrer a los hombres por la mediación de María que te ofrece sus entrañas para que te hagas hombre como nosotros». Y damos gracias a Dios por el don de María, predestinada para ser la Madre de nuestro Redentor. Y damos gracias a Dios, porque no quiso venir a salvarnos sin contar con el consentimiento de una mujer.

Después ese sí de María se ha ido repitiendo en millones de cristianos que lo han pronunciado con ella. De hecho, lo hemos aprendido de sus labios, porque lo que nos sale es decir que no. Parece tan complicado que Dios quiera venir al mundo a través de nuestra libertad... ¿Por qué no nos salva de otra manera?, parecen pensar muchos. Pero Dios ha escogido ese camino que la humilde mujer de Nazaret, llena de gracia y nada complicada, entiende y asume.

María ha entendido la grandeza de la propuesta: Dios no quiere salvarnos sin nosotros y, en nuestro nombre, ha dicho la palabra que nosotros no nos atrevemos a pronunciar porque no somos capaces: ha dicho sí. Ha dicho: sálvanos a través de mi humanidad, no lo hagas desde fuera, sino desde dentro. Haznos sentir el gozo de la transformación interior, porque te haces totalmente uno de nosotros. Y el Verbo se formó en las entrañas de la Virgen y en Belén lloró con lágrimas humanas, y en la cruz salió sangre humana de sus heridas. Todo lo había tomado de la Virgen, porque quería salvarnos como hombre. A dos mil años de distancia damos gracias por el «fiat» de María. Todo sigue dependiendo de Dios, pero ella no podía fallar porque se sabía toda de Dios.

¡Gracias, Señor, por la Virgen! ¡Sin ella no sabríamos vivir la fe en Cristo!

БЛАГОВІЩЕННЯ ГОСПОДНЄ

Сьогодні ми слухаємо історію Благовіщення. Важко не бути зворушеним простотою Марії, яка, бідна і смиренна слугиня Господня, дає згоду на те, щоб Бог став людиною. Свобода - це здатність вибирати добро. "Так" Марії - це найбільше свідчення свободи, яке ми можемо споглядати в людині, тому що вона вибрала найкраще і зробила це для всіх людей. Більше того, з абсолютною готовністю: "Нехай зі мною станеться по твоєму слову". Ось чому святий Йоан Дамаскин називає Благовіщення "святим кореня", бо вона стояла біля витоків усього діла відкуплення і освячення, яке мало відбутися.

Уявімо собі, що ми були присутні при спогляданні цієї дивовижної сцени: ангел з'являється молодій дівчині в загубленому ізраїльському селі, де ніколи раніше не відбувалося нічого важливого. Ми затаїлися, наші серця калатають від дивної пропозиції: "Ти обрана, щоб стати Матір'ю Божою". Марія стривожена, але зовсім не втрачає своєї простоти. Вона дуже особлива душа. Саме так її привітав ангел: "Сповнена благодаті". І ми бачимо, як вся людська історія, наша історія, проходить через вільну згоду жінки. І вона каже "так" і відкриває Богові вхід на землю. Як каже святий Бернард, Пресвята Діва "відкрила своє серце для віри, свої вуста для згоди і своє нутро для Творця".

Кожного разу, коли ми споглядаємо цю сцену, ми усвідомлюємо, що повинні приєднатися до Маріїного "так". Як і вона, ми говоримо: "Нехай буде воля Твоя, Господи, що Твоє милосердя постановило для добра людства. Так, Господи, прийди на допомогу людству за посередництвом Марії, яка пропонує тобі своє лоно, щоб ти став людиною, як ми". І ми дякуємо Богові за дар Марії, якій судилося стати Матір'ю нашого Відкупителя. І дякуємо Богові за те, що Він не захотів прийти, щоб спасти нас без згоди жінки.

Згодом "так" Марії повторили мільйони християн, які сказали його разом з нею. Насправді, ми навчилися цього з її вуст, тому що те, що ми робимо, - це говоримо "ні". Це здається таким складним, що Бог хоче прийти у світ. Це здається таким складним, що Бог хоче прийти у світ через нашу свободу? Чому б йому не спасти нас в інший спосіб, як багато хто думає? Але Бог вибрав цей шлях, який смиренна жінка з Назарету, сповнена благодаті і нехитра, розуміє і приймає.

Марія зрозуміла велич пропозиції: Бог не хоче спасти нас без нас і від нашого імені промовила слово, яке ми не наважуємося вимовити, бо не здатні: вона сказала "так". Він сказав: спаси нас через мою людяність, зроби це не ззовні, а зсередини. Дай нам відчути радість внутрішнього преображення, бо ти стаєш повністю одним з нас. І Слово утворилося в лоні Діви, і у Вифлеємі він плакав людськими сльозами, і на хресті з його ран текла людська кров. Він прийняв від Діви все, бо хотів спасти нас як людина. Дві тисячі років потому ми вдячні Марії за її волю. Все, як і раніше, залежить від Бога, але вона не могла підвести, бо знала, що вона вся - це Бог.

Дякуємо тобі, Господи, за Богородицю, без неї ми не знали б, як жити нашою вірою в Христа!